

[Rytter.]

Skifteretten vil faa et betydeligt større Arbejde, og den vil absolut ikke kunne klare det. Som jeg før sagde, afsluttes 75 pCt. af Boerne uden videre paa en let og behagelig Maade ved, at de bliver udlagt mod Begravelsesudgifterne. Af de resterende 25 pCt. udgaar mellem 300 og 400 til Eksekutorbehandling, mellem 800 og 900 udlægges, som det hedder, til uskiftet Bo, og mellem 1 100 og 1 200 Boer overgaar til privat Skifte. Tilbage bliver til Rettens Afgørelse ca. 700 Sager.

Hvordan vil Forholdet blive, naar det foreliggende Lovforslag vedtages? Med Hensyn til de 75 pCt., som bliver udlagt mod Begravelsesudgifterne, vil jeg ikke tro, at Forholdet væsentligt forrykkes; dog kunde jeg tænke mig, der vil blive nogle Tilfælde, hvor man vil sige: Det er tvivlsomt, om Boet kan udlægges mod Begravelsesudgifterne, men da Arvingerne er enige, gør vi det. I saadanne Tilfælde vil det selvfølgelig blive vanskeligere, naar der optræder et Barn af en anden Forbindelse, men i det store og hele tror jeg, som sagt, ikke, der vil ske nogen større Forskydning med Hensyn til de 75 pCt. af Boerne.

I de øvrige Boer kommer Spørgsmaalet jo ikke frem i de Sager, der er henvist til Eksekutorbehandling. Tilbage bliver altsaa kun Spørgsmaalet om Omfanget af de Sager, der gaar til privat Skifte og uskiftet Bo, og dem, der gaar til det offentlige. Man vil se, at de Sager, der gaar til det offentlige, nu er de færreste. Men hvordan bliver Forholdet, naar denne Lov bliver gennemført? Saa maa Forholdet nødvendigvis blive det, at den lette, behagelige og billige Fremgangsmaade, det er at udlægge Arven til de privat skiftende Arvinger, vil lide et dybt Skaar, idet man jo ikke kan vente, at der, hvis f. Eks. 4 Børn herefter skal til at skifte Forældrenes Bo og der saa pludselig møder en op af en anden Forbindelse, vil være den samme Enighed mellem dem. Der vil enten straks fra Begyndelsen af være Uenighed, og det betyder, at Boet skal gaa til offentligt Skifte, eller ogsaa vil der opstaa Uenighed senere hen, fordi det alligevel ikke gik, som man havde ventet, og saa skal Boet ligeledes gaa til offentligt Skifte. Den lette, hurtige og billige Behandlingsmaade, som privat Skifte er, vil med andre Ord lide herunder, og det er jo den, der som oftest maa være mest tiltalende for Børn efter deres Forældre; naar der ikke er stor Gæld, eller det er uvist, hvordan Gælden er, er det i Almindelighed den Maade, man vælger,

hvis man kan gøre det. Jeg vil ogsaa minde om, at naar Arvingerne tager Boet til privat Skifte, risikerer de noget derved. Jeg beder den højtærede Justitsminister overveje, om ikke Konsekvensen af denne Lovgivning bliver, at en Søn af den afdøde Mand kan melde sig over for de privat skiftende Arvinger ifølge Forordningen af 11. September 1839, det vil sige kan melde sig indtil 15 Aar efter, for at kræve sin Arv. Det er en Regel, der kan forsvares, saaledes som Forholdene er nu, thi man ved jo gennemgaaende, hvor mange Børn der har været i Ægteskabet, men det er en Regel, som vil kunne komme til at virke forfærdelig haardt, naar Talen er om et Barn, hvis Eksistens man hidtil ikke har anet. Jeg ser ikke rettere, end at vedkommende maa kunne melde sig her. Man vil maaske indvende: Ja, men det er jo en Konsekvens af hele Ordningen. Ja, det er rigtigt, men det er netop ogsaa det, jeg synes er det uheldige.

Det var det private Skifte. Lad os saa se paa, hvordan det gaar med uskiftet Bo. Vil man kunne vente, at Institutionen uskiftet Bo vil blive opretholdt i det nuværende Omfang? Jeg nævner uskiftet Bo med en særlig Tilfredshed. Den højtærede Justitsminister og jeg fik i sin Tid Loven herom gennemført — vi havde begge at gøre med Forberedelsen af Lovforslaget —, for det første selvfølgelig fordi vi ansaa det for retfærdigt, men dernæst fordi vi mente, at vi derved i stor Udstrækning fjernede Nødvendigheden af at oprette Testamente, idet Ægtefæller, naar Loven nu fastsatte det, som var det naturlige med Hensyn til uskiftet Bo, ikke behøvede at oprette Testamente. Men hvordan kommer denne Lov til at virke for Fremtiden? Jeg vil blot bede ærede Medlemmer om at tænke paa nogle Tilfælde. Det er jo enten Manden eller Konen, der skal sidde i uskiftet Bo, og lad os antage, at Konen skal sidde i uskiftet Bo med de fælles Børn, men nu kommer der pludselig et uægte Barn af Faderen. Ja, ogsaa med det skal Moderen sidde i uskiftet Bo, og ikke blot med Barnet, om jeg saa maa sige, men der skal for Barnet beskikkes en Værg, som er Moderen, til det uægte Barn. Hvordan vil det egentlig gaa med Interesseløsskabet? Alle vi, som har været Justitsministre, alle vi, som har været Rigsdagsmænd, og alle vi, som har været Praktikere, har med Glæde set hen til det uskiftede Bo som en god Institution, som en Institution, der bevirkede, at Konen kunde fortsætte Mandens Livsværk og bevare Situationen fra hans Tid saa vidt muligt uforandret. Hvordan vil det gaa, naar man